

opusdei.org

Rippi: vapauden ja rakkauden tie Jumalaa kohtaan.

Ne, jotka nuoruudessaan lähestyivät Opus Deitä ja sen perustajaa, huomasivat sen lempeän ja päättäväisen innon rakastua Herraan. Kuinka yksinkertaista ja houkuttelevaa onkaan usein tarttua noihin tilaisuuksiin, erityisesti katumuksen sakramenttiin, joissa annamme Kristuksen tehdä meistä hänen omiaan (Benedictus XVI).

18.9.2024

Niin kuin jokainen sakramentti, rippi on ääretön aarre kristityille kaikkina aikoina. Siinä kohtaamme Herran rajattoman laupeuden. Siellä löydämme itsemme uudelleen ja annamme itsemme jälleen Jumalan käsiin, luottavaisina ja suuren ilon vallassa. Katumuksen sakramentti, eli rippi, on vapauden ja rakkauden tie Herraa kohtaan.

Rippiopas: parannuksen sakramentti askel askeleelta.

Hiipakkunnan Omantunnon
tutkiskelu -opas.

Opus Dein keskuksissa papit omistautuvat muiden tehtävien ohella tämän sakramentin toimittamiseen ja siinä yhteydessä myös tarjoavat hengellistä ohjausta,

joka auttaa jokaista lähestymään
Herraa [1].

Ripin sakramentti ja kristillinen elämä

Tarvitsemme Herran armoa, jonka
Hän meille sakramenttien kautta
suo. Elämässämme siitä syntyy
uudenlainen osallisuus jumalalliseen
elämään.

Pyhä Josemaría rakasti palavasti
näitä "Kristuksen jälkiä"[2] ja
rohkaisi kaikkia ihmisiä
osallistumaan hartaasti
sakramentteihin elääkseen
kristillistä elämää. Hän kannusti,
viitaten tuhlaajapojan vertaukseen,
”palaamaan Isän kotiin tämän
anteeksiannon sakramentin kautta,
jossa tunnustamme syntimme,
pukeudumme Kristukseen ja
tulemme Hänen sisaruksikseen,
Jumalan perheen jäseniksi”[3].

Katolisen kirkon katekismus muistuttaa, että ”Jumala yksin voi antaa synnit anteeksi.³⁴ Koska Jeesus on Jumalan Poika, hän sanoo itsestään: ”Ihmisen Pojalla on valta antaa maan päällä syntejä anteeksi” (Mark. 2:10, ja hän harjoittaa tätä jumalallista valtaa: ”Sinun syntisi annetaan anteeksi” (Mark. 2:5) [4]. Lisäksi se selittää, että ylösnousemuksen päivänä, illalla, opetuslapset olivat kokoontuneet taloon ”ovet lukittuina juutalaisten pelosta” (Joh 20:19). Herra ilmestyi heidän keskelleen ja sanoi: ”Ottakaa vastaan Pyhä Henki; joiden synnit te annatte anteeksi, niille ne annetaan anteeksi; joiden synnit te pidätätte, niille ne pidätetään” (Joh 20:21).

jumalallisen auktoriteettinsa nojalla hän antaa tämän vallan ihmisille, jotta he harjoittaisivat sitä hänen nimessään” [5], niin että papit Kristuksen nimessä voivat antaa

synnit anteeksi ja palauttaa rauhan omalletunnolle.

Kirkko suojelee pyhänä sitä luottamusta, joka syntyy ripissä tunnustavan ihmisen ja Jumalan välillä, eikä mikään tai kukaan voi sitä rikkoa. Pappi on velvoitettu pitämään salassa kaiken, mikä liittyy rippiin, ja tätä kutsutaan ”sakramentaaliseksi sinetiksi”[6]. Hengelliseen ohjaukseen liittyvä vaitiolovelvollisuus on samankaltainen kuin muissa asioissa, mutta — loogisesti — erittäin erityislaatuinen, koska kyseessä on pyhä sisältö, joka kuuluu Jumalalle ja jokaisen ihmisen sydämelle.

Papit ja rippi Pyhän Rafaelin työssä

Opus Dein keskuksissa, jotka on omistettu pyhälle Rafaelille, papit pyrkivät olemaan aina käytettävissä palvelukseen niitä, jotka haluavat

ripittäytyä ja saada hengellistä ohjausta. Nuoruuden aikana, jolloin persoonallisuus muotoutuu, on erittäin arvokasta saada keskustella sielun asioista ja jättää synnit, virheet ja puutteet Jumalan käsiin.

Pyhä Josemaría rukoili kauan ja uskolla Opus Dein jäsenten puolesta, jotka saisivat pappisvihkimyksen. Hän panosti paljon heidän koulutukseensa, jotta he kohtelisivat Herraa hienotunteisesti sakramenteissa ja samoin niitä ihmisiä, jotka lähestyisivät heidän palvelustaan. Hänen pappissielunsa leima siirtyi jollain tavalla Opus Dein papeille. Eräs esimerkki Opus Dein alkuvuosista voi valaista tätä yksinkertaisesti. Se tapahtui Argentiinassa, ja sen kertoo Ana María Brun, yksi ensimmäisistä argentinalaisista, jotka nuoruudessaan osallistuivat Opus Dein toimintaan.

”Vuodet kuluivat:
kaksikymmentäviisi,
kaksikymmentäkuusi,
kaksikymmentäseitsemän... kunnes
eräänä päivänä yksi sisaristani sanoi,
että Socorron kirkossa, Suipachan ja
Juncalin kulmassa, oli erittäin hyvä
riippi-isä. Menin sinne. Ripinpenkin
yläpuolella oli lappu, jossa luki: 'Isä
R. F. Vallespín'. Ripittäydyin ja olin
niin tyytyväinen, että tuntui siltä
kuin olisin ripittäytynyt koko
elämäni hänen kanssaan.

Myöhemmin sain tietää, että don
Ricardo oli yksi ensimmäisistä Opus
Dein jäsenistä ja että vuonna 1949,
toimittuaan arkkitehtinä, hänet
vihittiin papiksi”[7].

Don Ricardo Fernández Vallespín oli
asunut Opus Dein perustajan kanssa
ja oppinut hänen esimerkistään
omistautumaan kaikille sieluille,
ensin maallikkona ja myöhemmin
pappina. Hän lähti aloittamaan Opus
Dein toimintaa Argentiinaan, alussa

Rosarioon ja myöhemmin Buenos Airesiin.

Vaikka jokaisella papilla on oma persoonallisuutensa, he pyrkivät olemaan kaikille kaikkea [8], niin että heidän asemaansa Herran välikappaleina voi välittää armon ja hengellisen ohjauksen sieluille, jotka heille uskottiin[9].

Siksi papin luo meneminen on suuri uskon teko: Hänen kauttaan sakramenteissa Kristus koskettaa nykyhetkeämme, elämäämme. Ja sillä uskolla Herra täyttää sielumme suurilla lahjoilla, meille ja muille.

Aloittaminen uudelleen ja uudelleen ripin kautta

Rippi palauttaa sielun terveyden ja puhdistaa meidät tehdyistä synneistämme. Kristityn ominaisuus on aloittaa uudelleen ja uudelleen [10] tämän jumalallisen välineen kautta. Siksi ripin ilo ei koske vain

raskaita syntejä, vaan myös lieviä syntejä ja jopa pienimpiä virheitämme [11].

Pedro Casciaro kertoo, että kolmen vuoden sen jälkeen kun hän oli saapunut Madridiin (lukuvuonna 1931-1932) hänen ystävänsä mainitsi isä Josemaría Escriván. Hän ei ollut erityisen hurskas (ei halunnut "*olla tekemisissä pappien asioiden kanssa*") ja vaikka hän oli joskus käynytkin ripissa, hänellä ei ollut vakituista rippi-isää ja hän yritti aina pitää etäisyyttä. Hänen ystävänsä Agustín jatkoi suostutteluaan, ja Pedro torjui kutsun kohteliaasti ja hieman ironisesti. Tammikuun lopussa 1935 hän lopulta suostui, ja hänet esiteltiin Opus Dein perustajalle. "En osaisi tarkasti sanoa, kuinka kauan keskustelimme; todennäköisesti emme puhuneet yli kolmea varttia. Muistan vain, että lähtiessäni sanoin: — Isä: haluaisin, että teistä tulisi hengellinen ohjaajani". [12]

Myöhemmin he tapasivat säännöllisesti, ja nuo tapaamiset muuttivat hänen sielunsa. "Kun keskustelin Isän kanssa ja avasin sieluni hänelle täysin, löysin vähitellen hänen hengellisyytensä hienostuneisuuden, hänen poikkeuksellisen älynsä ja syvän sivistyksensä. Ja erityisesti hänen valtavan kykynsä rakastaa ja ymmärtää." [13]

Sisäinen kasvu: säännöllinen rippi ja hengellinen ohjaus

Eräässä ketekeesissa ensikommuunion lapsille Benedictus XVI selitti: "On totta, että syntimme ovat melkein aina samoja. Mutta me siivoammekin kotimme, huoneemme, vähintään kerran viikossa, vaikka lika on aina sama, jotta voisimme asua puhtaassa ympäristössä, aloittaa alusta. Likaa ei ehkä näy, mutta se kerääntyy. Jotain samanlaista tapahtuu myös sielulle,

minulle itselleni; jos en koskaan käy ripillä, sielu unohtuu, ja lopulta olen aina tyytyväinen itseeni enkä enää ymmärrä, että minun pitäisi myös pyrkiä olemaan parempi ja edistyä. Tämä sielun puhdistus, jonka Jeesus antaa meille ripin sakramentissa, auttaa meitä olemaan tietoisempia ja avoimempia, ja näin myös kypsymään hengellisesti ja ihmisinä (...). Se on hyvin hyödyllistä sielun kauneuden säilyttämiseksi ja elämän aikana vähitellen kypsymiseksi." [14]

Säännöllinen rippi ja mahdollisuus saada rippi-isä, joka tuntee meidät ja auttaa meitä hienovaraisesti ja syvällisesti — koska hän tietää, millaisia olemme ja millainen elämämme on — ovat osa Kirkon vuosisatojen rikkautta. "Lievien syntiemme säännöllinen tunnustaminen auttaa meitä kasvattamaan omaatuntoamme, taistelemaan pahoja taipumuksiamme vastaan, olemaan

Kristuksen parannettavina ja edistymään Hengen elämässä. Kun otamme Jumalan laupeuden lahjan parannuksen sakramentissa usein vastaan, se panee meidät itsemmekin olemaan laupiaita, niin kuin hän on laupias." [15]

Esimerkki, joka on täynnä kuuliaisuutta Jumalan toiminnalle, on autuas Guadalupe Ortiz de Landázuri. Hänen elämäkerrassaan kerrotaan, kuinka eräänä tammikuun lopun iltapäivänä vuonna 1944, Madridissa, "ystäväll, johon minulla oli luottamus, Jesús Serrano de Pablo, kerroin halustani saada hengellinen ohjaaja. Hän antoi minulle numeron ja otin yhteyttä puhelimitse ja menin siihen osoitteeseen tapaamaan D. José Mª Escrivá de Balagueria, josta en tiennyt silloin mitään, enkä myöskään, luonnollisesti, Opus Dein olemassaolosta. Tuo tapaaminen oli ratkaiseva elämässäni.

"Ruusunpunaisella kankaalla
verhoillussa iloisessa huoneessa Isän
hahmo erottui, istuimme alas, ja hän
kysyi minulta: 'Mitä haluat?'.
Vastasin, tietämättä miksi: 'Luulen,
että minulla on kutsumus'. Isä katsoi
minua... 'Sitä minä en voi sinulle
sanoa. Jos haluat, voin olla
hengellinen ohjaajasi, ripittää sinua,
tutustua sinuun jne.'. Se oli juuri sitä,
mitä etsin. Minulla oli selvä tunne
siitä, että Jumala puhui minulle
tämän papin kautta, ei vain hänen
sanojensa, vaan myös hänen
rukouksen kautta.

Tunsin suurta uskoa ja luovutin
sisäisesti elämäni Jumalan käsiinsä
koko elämäni ajaksi." [16]

Usein uskon valon
vastaanottamiseksi on hyödyllistä
saada hengellistä ohjausta, jota
voidaan antaa ripin yhteydessä tai
sen ulkopuolella. Siksi, auttaessaan
meitä asettumaan Jumalan eteen

sellaisina kuin olemme, löydämme usein elämämme syvällisen merkityksen, kutsumuksen, johon meidät on kutsuttu, sen rakkaustarinan, johon Herra haluaa kutsua meidät mukaan.

- PDF: Rippiopas askel askelelta.

Lähteet

[1] Hengellistä ohjausta annetaan myös maallikoiden toimesta; tässä käsitellään kuitenkin pappien vastuulla olevaa ohjausta.

[2] S. Josemaría, Keskusteluja, nro 115

[3] S. Josemaría, Kristus kulkee ohitsemme, nro 64

[4] Katolisen kirkon katekismus, nro 1441

[5] Katolisen kirkon katekismus, nro 1441

[6] Katso myös Kanonisen oikeuden koodeksi, kan. 983 ja seuraavat.

[7] José Miguel Cejas, Kirsikankukat, Rialp, Madrid 2013, s. 69. Ana María Brun'n kertomus, argentiinalainen, joka pyysi Opus Dein jäsenyyttä numerariana ja lähti aloittamaan Työn toimintaa Japanissa.

[8] Katso myös: S. Paavali: 1 Kor. 9:22

[9] ”Hengellisen ohjauksen tehtävä ei ole luoda olentoja, joilla ei ole omaa harkintaa ja jotka rajoittuvat mekaanisesti toteuttamaan toisten sanomaa; päinvastoin, hengellisen ohjauksen tulee pyrkiä muodostamaan henkilöitä, joilla on harkintakykyä. Ja harkinta tarkoittaa kypsyyttä, vakaata vakaumusta, riittävää tietämystä opista, hengen hienoutta, tahdon koulutusta.” (S. Josemaría, Keskusteluja, nro 93)

[10] Katso myös: S. Josemaría, Tie, nro 292

[11] S. Josemaría, *En diálogo con el Señor*, nro 90. Tässä kohdassa hän lisää myös: ”Sakramentit antavat armon ex opere operato – sakramentin oman vaikutuksen kautta – ja myös ex opere operantis, vastaanottajan sisäisten valmiuksien mukaan.”

[12] Pedro Casciaro, Unelmoikaa, ja teidän unelmanne jäävät pieniksi, Rialp, Madrid 1994 (4. painos), s. 23. Kertomus on otettu sivuilta 21-24.

[13] Ibid., s. 23-24.

[14] Benedictus XVI, kohtaaminen ensikommuuniota saavien lasten kanssa Pietarinaukiolla, 15.10.2005

[15] Katolisen kirkon katekismus, nro 1458.

[16] M. Montero, Eturintamassa: Guadalupe Ortiz de Landázuri (1916-1975).

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
fi-fi/article/rippi-vapauden-ja-
rakkauden-tie-jumalaa-kohtaan/](https://opusdei.org/fi-fi/article/rippi-vapauden-ja-rakkauden-tie-jumalaa-kohtaan/)
(13.3.2026)